

2 Inkomvoorzitter

“Als ik iets nog nooit heb gedaan dan spring ik er juist meteen in”

8-10 Publicatiecultuur

Verwijs jij naar mij? Dan noem ik jou

6 Brandweerkantine

Spot on food but service is not on fire

7 New rector

“She’s not just intelligent but also wise”

observant|31

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 12 mei 2016

Nieuwe rector Rianne Letschert Foto: Dolph Cantrijn

nl

Van nieuwe rector wordt frisse inbreng verwacht

Volgens de voorzitter van de raad van toezicht Truze Lodder heerst er “vreugde alom” en “stroomden de felicitaties binnen” na de bekendmaking van de benoeming van een nieuwe rector. Het is de Tilburgse hoogleraar victimologie en internationaal recht Rianne Letschert.

“Ze belde me op, twee dagen voordat de benoeming publiek zou worden gemaakt. Gewoon, om me op de hoogte te stellen. Ik moet zeggen, ik was behoorlijk verbaasd.” Aan het woord is em. prof. internationaal recht Theo van Boven. Verbazing dat er iemand van buiten de UM tot rector werd benoemd, maar ook over de persoon in kwestie, een vrouw, slechts 39 jaar oud; allemaal dingen die hier in Maastricht nog niet eerder zijn vertoond.

Van Boven vindt het “een interessante en ook een goede keuze”. Hij kent Letschert al langer. Als VN-functionaris en als wetenschapper heeft Van Boven een rijke carrière achter de rug op het gebied van de mensenrechten en slachtoffers van schending daarvan, een terrein waarop ook Letschert zich beweegt. Zij is een van de spilfiguren in het Victimologisch Instituut van de Universiteit van Tilburg. Van Boven: “Ze vroeg me een paar jaar geleden om samen met haar een hoofdstuk in een boek te schrijven over dit onderwerp. Ook toen ze hoogleraar werd ben

ik nog geraadpleegd. En ik heb haar meermalen lezingen horen geven, in Marburg, in Leuven eind vorig jaar nog. Ze brengt het goed over het voetlicht, ze is daadkrachtig en ook zakelijk, ze weet hoe ze haar plannen en ideeën verder kan brengen. Ambitius is ze ook wel, ze kijkt wat haar kansen zijn, is carrièrebewust. En heel open en heel verstandig, niet alleen intelligent maar ook wijs.”

Hoogleraar Europees privaatrecht Jan Smits kent haar enigszins uit de tijd dat ook hij in Tilburg werkte, aan dezelfde faculteit. Hij denkt en verwacht dat Letschert het belang van “vrije” wetenschap zal steunen, “het volgen van de eigen intellectuele interesse, daar staat ze pal voor, dus niet alleen het geprogrammeerde onderzoek.” Verder vermoedt hij dat ze een “frisse wind zal laten waaien in de UM, ook op de Berg”.

Hoogleraar huisartsgeneeskunde Job Metsemakers benadrukt eveneens het “verfrissende” element in deze benoeming. “Nee, ik denk niet dat het een handicap is dat ze van buiten komt en deze universiteit niet kent. Binnen een half jaar is ze ingewerkt. En als ze op moet treden bij conflicten is het misschien wel eens goed dat het *niet* iemand is die weet hoe de hazen hier lopen, die *niet* weet wie wat doet en welke trucs altijd worden ingezet. Zij kan zeggen: leg het me nu maar eens uit, in

Lees verder op pagina 3

eng

Former UM professor’s articles withdrawn

There are doubts about the scientific reliability of three articles by James Hunton, a former American professor of Accountancy who was also a professor at Maastricht University during the first decade of this century. This was announced by the Association of Dutch Universities (VSNU) last Tuesday after an investigation by a Scientific Integrity Committee. The articles concerned relate to Erasmus University Rotterdam, where Hunton worked part time from 2009 until 2012.

The three articles have meanwhile been withdrawn by the respective journals on the basis of their own investigations.

The VSNU’s Scientific Integrity Committee states that Hunton has damaged the “principles of good scientific research.” They doubt his scientific reliability because he refused to co-operate with the investigation and provided no raw data. The co-authors have responded, but were unable to hand over any data. Incidentally, they are not being blamed for anything, the committee writes and in doing so endorses the opinion of the publishers of journals. They say that there is no evidence to suggest that Hunton’s co-authors were aware of or had any involvement in his misconduct.

This is not the first time that Hunton’s articles have been withdrawn. The ball started to roll when Erasmus University Rotterdam and Bentley, Hunton’s home university in Massachusetts, received a

written complaint on 12 November 2012 about the way in which he conducted research. The second complaint arrived not much later. Hunton was confronted with this and soon after he resigned from Bentley because of private and health reasons. Bentley University set up an investigation and concluded in 2014 that in at least two publications (in *The Accounting Review* and in *Contemporary Accounting Research*) there was evidence of data fabrication and scientific misconduct. It appeared that Hunton was the only author who had access to the original data. He told his co-authors that the data could not be shared because of confidential agreements that he had made with his sources, which included some accountancy firms. Copies of completed questionnaires have not been found either. If possible partners were found in the documents, it later appeared that they had never worked with Hunton.

According to the Retraction Watch website, thirty articles have now been withdrawn of which he was the main author or co-author – the larger part upon request from the American Accounting Association, which speaks of his “pattern of misconduct”. At Maastricht University, Hunton gave an inaugural speech on 15 October 2004: ‘Computers, commerce and control’. He was supervisor of at least one Maastricht Ph.D. student, together with

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“De grote liefde? Het komt zoals het komt”

Naam: Wim Renders (Deventer, 1993) * **In het dagelijks leven:** voorzitter Werkgroep Inkom, masterstudent accountancy * **Burgerlijke staat:** single * **Woonplaats:** Maastricht

Foto: Loraine Bodewes

Stilstand is achteruitgang. Nee, daar ben ik het niet mee eens. Ik hou van vooruitgang, maar het is ook belangrijk om af en toe stil te staan en na te denken over wat je hebt, wat er mist en hoe je verder gaat. Ik ben wel graag bezig, doe veel dingen naast mijn studie, dat sociale aspect vind ik belangrijk. En je leert er ook veel van. Ik heb verschillende functies gehad bij Integrand (studentenorganisatie die stages verzorgt, red.), mijn vereniging Saurus en ook bij de Inkom, voordat ik in de Werkgroep zat. Bij Integrand kwam ik bij verschillende bedrijven over de vloer, nu leer ik andere partners kennen zoals de gemeente, denk ik na over beleid en merk ik hoe het is om in een heel hecht team te werken.

Ik ben een econoom in hart en nieren. Vooral de bedrijfskundige kant vind ik leuk. Hoe organisaties werken, het ondernemen. Dat heeft me altijd getrokken. Ik ben nu begonnen aan de master accountancy. Ik vind het leuk om midden in een organisatie te staan, de cijfers te analyseren en dan een strategie te bepalen. Hoe kan het beter? Volgend jaar wil ik deze master afronden en daarna een jaar naar het buitenland voor een master bestuurskunde. Het liefst werk ik daarna

bij een van de grotere kantoren. En wie weet begin ik ooit voor mezelf. Maar dat hangt van zoveel aspecten af. Pas als je gaat werken weet je wat je wel en niet bevalt.

Film die iedereen gezien moet hebben. *Blood Diamond*, over de diamanthandel in Sierr Leone, vond ik erg goed. En om *Mr. and Mrs. Smith* moest ik lachen. Ik hou ook van films over de financiële crisis, zoals *Too Big to Fail* en *Inside Job*.

Het grootste verschil tussen het vmbo en het vwo. Het soort mensen en hoe ze in hun studie staan. Ik heb vier jaar vmbo gedaan, toen twee jaar havo en daarna een jaar vwo. De mensen werden steeds serieuzer. Ik kreeg vmbo/havo-advies, na de brugklas vond men het beter dat ik op het vmbo bleef. Ik weet eigenlijk niet precies waarom, misschien moest ik wennen aan de overgang naar de middelbare school? Mijn cijfers lieten zien dat ik meer kon. Na het vmbo hielp de school me om zo snel mogelijk het vwo af te ronden, ze realiseerden zich ook dat ze me verkeerd hadden ingeschat. Daar ben ik blij om, als ik eerst een mbo had gedaan, denk ik niet dat ik nu op de universiteit had gezeten. Ik heb het overigens wel goed naar mijn zin gehad. Het

leukste was een reis naar Nicaragua in 3 vmbo. Daar had de school een project lopen met moeders van gehandicapte kinderen. Na twee jaar voorbereiden, zijn we er drie weken geweest en hielpen een school en een yoghurtfabriek op te zetten. Een heel bijzondere ervaring.

Mijn grote liefde moet... zichzelf zijn. Dat ze doet wat zij belangrijk vindt. En betrouwbaar zijn. Verder heb ik geen eisen. Het komt zoals het komt.

Kind zijn, ik vond er niks aan. Jawel, ik heb een heel leuke kindertijd gehad. We gingen regelmatig op pad naar een pretpark of museum. Ik vond het DAF museum in Eindhoven fantastisch, met al die vrachtwagens. Ik speelde ook graag buiten, voetballen met jongens uit de buurt op het grasveldje bij ons voor. Ik ben enig kind, dan leer je om andere kinderen te vragen om met je te spelen of om zelf je eigen spel te bedenken. Een broertje of zusje heb ik niet gemist. Je krijgt veel aandacht. Aan de andere kant zou het later wel leuk zijn om meer familie te hebben.

Grootste angst? Dat iemand van mijn familie wegvalt. Hoewel dat natuurlijk onvermijdelijk is. Iedereen gaat uiteindelijk dood.

Anderhalf jaar geleden overleed mijn peetoom door een aanrijding. Ik was toen op uitwisseling in Canada en kon niet naar de begrafenis. Dat is jammer, we hadden een goede band, maar het is zoals het is.

Een sport kan me niet extreem genoeg zijn. We zijn met de WGI op skireis geweest een paar maanden terug. Ik had nog nooit geskied. Als ik iets nog nooit heb gedaan of ik zie ertegen op dan spring ik er juist meteen in. Je moet gewoon iets doen, dan kom je vanzelf op dreef. Maar ik ga dan niet meteen off-piste ofzo. Je hoeft de risico's ook niet op te zoeken.

Van thuis uit heb ik meegekregen... dat je mensen moet helpen, als iemand steun nodig heeft, dan bied ik die graag. Ook heb ik geleerd om andermans eigendom te respecteren en anderen niet tot last moet zijn. Ik lijk op allebei mijn ouders. Ik ben nuchter zoals mijn vader en direct zoals mijn moeder. Ze hebben mij altijd vrijgelaten. Toen ik bijvoorbeeld op het vmbo zat, maar naar het vwo wilde, zeiden ze: prima, wij denken dat je het kunt maar het is wel je eigen verantwoordelijkheid. Het is jouw leven.

Maastrichtse juristen botsten met NWO

De rechtenfaculteit is in de afgelopen maanden meermaals in aanvaring gekomen met NWO, nadat drie buitenlandse UM-studenten zijn afgewezen voor een onderzoeksbeurs. De methode waarmee NWO buitenlandse cijfers omrekenet, blijkt niet waterdicht. Dat werd duidelijk tijdens een bezwaarprocedure die een UM-docent bij de onderzoeksfinancier heeft aangespannen en gewonnen.

Het begon eind vorig jaar. De rechtenfaculteit had drie 'getalenteerde', buitenlandse masterstudenten voorgedragen voor het NWO-programma OnderzoeksTalent. Wie daarvoor geselecteerd wordt (minstens een acht gemiddeld), mag met geld van NWO een promotieonderzoek doen. Alle aanvragen zijn afgewezen omdat de buitenlanders – omgerekend – geen acht gemiddeld zouden hebben voor hun bachelor en master. Hans Nelen, portefeuillehouder onderzoek van de rechtenfaculteit, heeft een brief gestuurd naar NWO, waarin hij vraagt tevens plaatste bij de omrekenmethode. Nooit meer iets op gehoord. UM-docent Monica Claes liet het er niet bij zitten en startte bij NWO een bezwaarprocedure. De Belgische student die zij had voorgedragen, was een van de afgewezen kandidaten. Volgens de omrekenmethode van NWO scoorde de Waalse student geen acht gemiddeld, terwijl die in

zijn Belgische rechtenstudie tot de besten van zijn lichting behoorde. Claes: "Hij werd overal beschouwd als een topstudent, maar niet door NWO."

Hoe bepaalt NWO of buitenlandse cijfers voldoen aan de eis van een acht gemiddeld? Dat gebeurt via een calculator van Amerikaanse snit die alle cijfers omrekenet naar Amerikaans model, waarbij een *grade point average* van 3,95 overeenkomt met een acht.

De calculator blijkt niet waterdicht. Claes is door de bezwarencommissie van NWO in het gelijk gesteld. "Ik kon mijn bezwaar hard maken omdat in België niet alleen cijfers worden gegeven maar ook een ranglijst wordt gemaakt van de beste studenten. De Waalse jongen eindigde in het eerste bachelorjaar als allerbeste, van de vijfhonderd studenten in totaal. Andere nationaliteiten

worden misschien ook benadeeld, maar dat valt moeilijker aan te tonen. Mijn student zal in ieder geval niet de enige Waal zijn, die er bekaaid van afkomt."

NWO ziet geen aanleiding om de calculator in de toekomst niet meer te gebruiken. "Wel zijn we nu alert als het gaat om Waalse studenten", zegt voorlichter Tessa van Leeuwen. "De Waalse data in de software lijken diffuus. We gaan dit melden aan de organisatie achter de calculator. We raden docenten aan om meteen te bellen. Als er iets niet klopt, kunnen we dat tijdig onderzoeken."

De UM-student is alsnog met spoed in de selectieprocedure opgenomen. In juni hoort hij of hij in aanmerking komt voor het NWO-programma OnderzoeksTalent.

Maurice Timmermans

Verlengd bsa psychologie definitief uitgesteld

De invoering van een verlengd bindend studieadvies (bsa) in het tweede jaar van de bachelor psychologie wordt een jaar uitgesteld. Er bestaat al een bsa voor eerstejaars psychologie, zij moeten 42 van de 60 studiepunten halen om door te mogen naar het tweede jaar. Het bestuur stelde tijdens de F-raadsvergadering van maart voor om studenten te verplichten binnen twee

jaar al hun eerstejaarsvakken af te ronden. De raad was hier op tegen. Daarop werd besloten dat de examencommissie en raadsleden om tafel zouden gaan zitten om te zien onder welke voorwaarden de raad wél met het verlengde bsa kan instemmen. Wachtend op de uitslag van dit overleg is de invoering met een jaar uitgesteld.

CF

Voor de achtste keer ULV-goud voor Vloeibaar Goud

Circumflex-herendispuut Vloeibaar Goud en de dames van Tragos-dispuut Ipse Dixit zijn de winnaars van het 28e Us Leef Vruike studenten hockeytoernooi. Vloeibaar Goud won al zeven keer eerder het ULV. De laatste keer was in 2012. Het sport- en feestevenement speelde zich don-

derdag 5 en vrijdag 6 mei af op de hockeyvelden van de Maastrichtse Hockey Club. De Inkom niet meegerekend, is het ULV misschien wel het grootste studentenevenement van Maastricht. Volgens voorzitter Daan Mortier waren er 2500 bezoekers per dag.

Sinds 1989 tekenen onafhankelijk Maastrichts Studenten Genootschap Plutarchus en de dames van Kokkepel voor de organisatie. Op de velden waren 64 disputen actief van binnen en buiten Maastricht, in teams van heren en dames.

WD / Foto: Loraine Bodewes

“Verdomme, Rianne”

Vervolg van pagina 1

gewone mensentaal en niet in jullie jargon.” Mariëlle Heijltjes, hoogleraar managerial behavior en zelf de afgelopen maanden veelvuldig in *Observant* door collega's als goede rector-kandidaat naar voren geschoven, is het daar mee eens: “Liever een buitenstaander met een open houding dan een interne figuur voor wie de eigen faculteit tot dan toe de hele wereld was.” Ze is blij met Letschert, die ze toevallig kort voor de benoeming zag optreden bij een conferentie. “Dat ze vrouw en jong is betekent dat ze een ander perspectief inbrengt in het college van bestuur. Je wereldbeeld wordt immers bepaald door wie je bent. Ze zal bijvoorbeeld een andere blik hebben op zoiets als digitaal leren, dan ouderen. En door haar voorzitterschap van de Jonge Akademie van de KNAW heeft ze een link met een groep jonge wetenschappers en nieuwe wetenschapsgebieden. Verder vind ik het ook goed dat de UM zo'n stap aandurft, een jonge vrouw van buiten benoemen: daarmee laat je zien dat je vernieuwing serieus neemt.”

In Tilburg, zo weet de columnist van universiteitsblad *Univers* Henk Strikkers, is de teleurstelling over het vertrek van Letschert aanzienlijk. Strikkers schreef een blog, opende met “Verdomme Rianne”, om verderop te vervolgen met: “We waren zo trots op je, Rianne. Je was een echte Tilburgse powervrouw, waar we er maar zo weinig van hebben.” Telefonisch meldt hij deze week heel veel instemmende reacties gekregen te hebben, vooral van docenten uit de rechtenfaculteit, en zelfs, via via, van de rector aldaar.

Wammes Bos

Volgende week interview met de nieuwe rector

Jules beheert Carré-woningen

Studentenservicebedrijf Jules neemt het beheer op zich van 143 studio's in het Carré-gebouw aan de Tongerseweg. Eigenaar is de Belgische projectontwikkelaar LIFE. De studio's – tussen 23 en 38 vierkante meter en bedoeld voor Nederlandse en internationale studenten – beschikken over een eigen keuken en badkamer. Ze bevinden zich boven de winkels op de begane grond, waaronder supermarkt Jan Linders en Action. Vanaf 15 juli zijn ze te huur vanaf 715 euro per maand.

De woningen in Carré zijn niet de enige die Jules beheert. Het bedrijf van Karin van der Ven, alumnus van de Universiteit Maastricht, is op meerdere plekken in de stad (kamers van particuliere eigenaren) het vaste aanspreekpunt van studenten en buurtbewoners. Van der Ven: “We merken dat als we zelf beheren, we de kwaliteit van de huisvesting veel beter kunnen garanderen.” Jules zorgt voor een 24-uurs bereikbaarheid in het geval van problemen, overlast of klachten.

WD

Wilhelminasingel 71, tot voor kort de plek waar ik meer dan drie jaar erg fijn heb gewoond als student. Na het lezen van *Observant* 30 is die herinnering enigszins beoedeld door de functie die het pand bekleedde tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het was een thuisbasis voor Duitse inlichtingendiensten. Onder auspiciën van Max Ströbel maakten ingezetenen kennis met een alternatieve kijk op sociaal acceptabele omgang.

Kijkend naar de foto van Max Ströbel en consorten geloof ik direct dat de waarde man in staat was tot nare dingen. Heeft u katjes? Max knijpt ze in het donker. Overigens denk ik dat de rest van deze vrolijke bende ook maar vrij beperkt inzetbaar zou zijn als Clinicdown. Al dragen de formele tenues nou ook niet bepaald bij aan een *laissez-faire* uitstraling.

Lezend over de gruweldaden die kennelijk plaats hebben gevonden op de plek die ik een tijd lang thuis heb genoemd, vroeg ik me af hoe

Sociaal acceptabele omgang

mensen in staat zijn zoiets te doen. In de westerse wereld zijn we snel geneigd om te denken dat alleen slechte mensen slechte dingen doen. Psychologisch onderzoek laat zien dat dit echter wat genuanceerder ligt.

Het Milgram Experiment bijvoorbeeld. Milgram liet proefpersonen schokken toedienen aan een student als deze een fout maakte bij een bepaalde taak. Deze schok werd bij elke fout heftiger. Proefpersonen wisten niet dat de student in werkelijkheid een acteur was die expres fouten maakte. Uiteindelijk werd elke proefpersoon geforceerd om een fatale schok toe te dienen. Hoeveel van hen deden dat? Meer dan 60 procent. Wat was daar voor nodig? Zeer lichte druk in de vorm van een onderzoeker die zei: “Het is voor het experiment noodzakelijk dat u doorgaat.”

Of wat te denken van het Stanford-gevangenis-experiment? In dit experiment werden 24 proefpersonen twee weken in een namaakgevangenis gezet. De helft werd gevangene en de andere helft bewaker. Bewakers moesten voor orde zorgen maar daarbij geen geweld gebruiken. Na zes dagen werd het experiment noodgedwongen stopgezet. De bewakers veranderden in sadisten die gevangenen eenzaam opsloten, publiekelijk lieten uitkleden of op een andere wijze mishandelden. Het gros van de proefpersonen kon na verloop van tijd geen onderscheid meer maken tussen hun eigen identiteit en hun rol in het experiment.

Sociale processen beïnvloeden ons gedrag dus in sterke mate. De bevindingen uit bovenstaande ethisch uitgedaagde experimenten sluiten overigens niet uit dat Max & Co. vol-

ledig uit eigen overtuiging hebben gehandeld. Maar worden slechte dingen alleen door slechte mensen gedaan? Nee.

Jorrick Beckers, onderzoeker bij de vakgroep onderwijsontwikkeling & onderwijsonderzoek
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Alexander Brügger inspired by Joan Luft

“Every sentence in her papers is just right”

A clear thinker who provides constructive and unambiguous feedback, but who can also deal with criticism very well. Alexander Brügger, senior lecturer at Accounting and Information Management, came to know Joan Luft, emeritus professor at Michigan State University, during two projects on which they worked together.

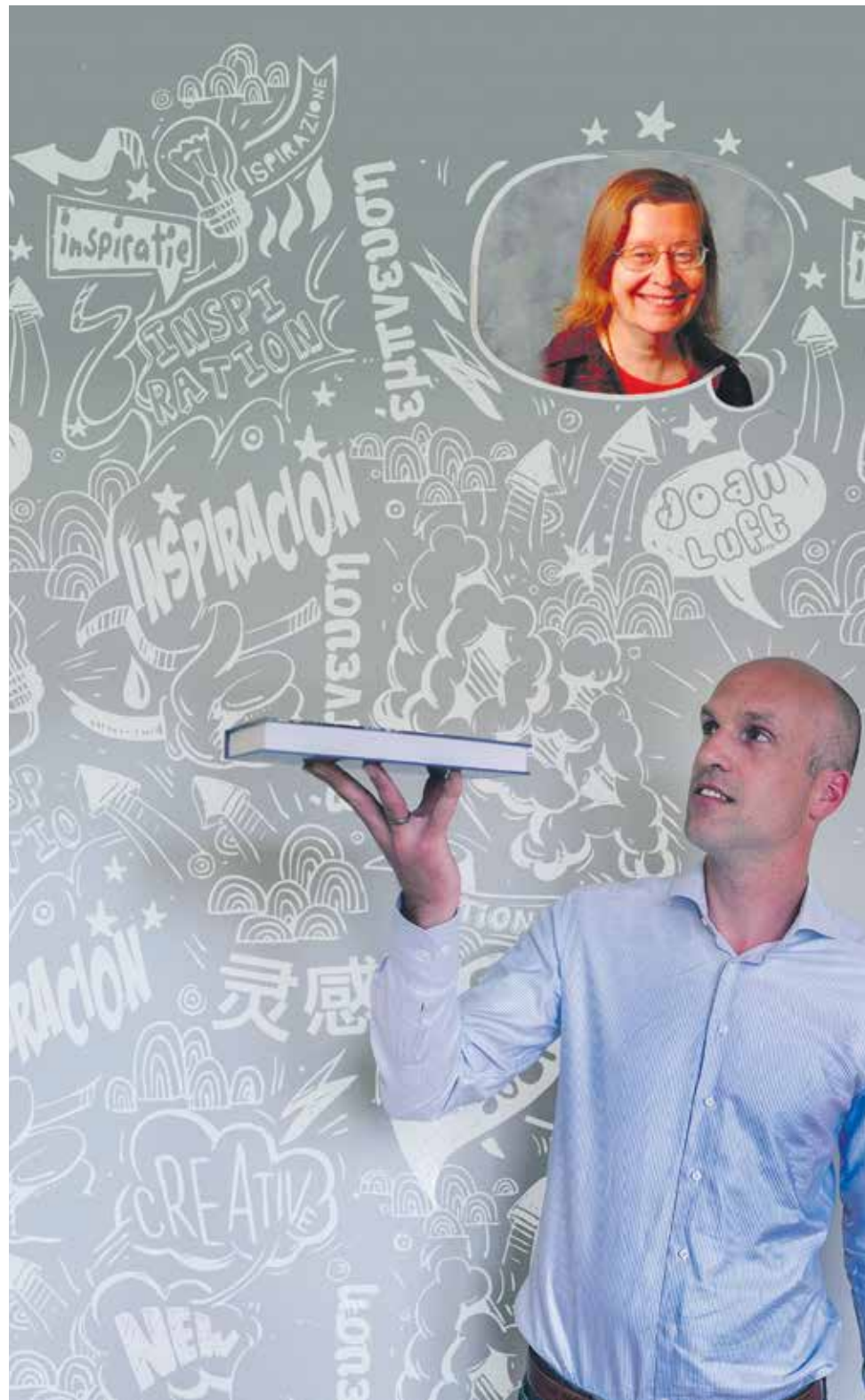

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“She is extremely clever, very friendly and has absolutely no airs. She has a broad interest, something you notice when you speak with her. It is not just all about work. I think that is important. I feel sorry for people who only live for their research, it is inspiring when someone has various passions,” says Brügger. He got to know Joan Luft when - having just completed his research traineeship - he went to Michigan State University for six months in 2007. “She is an expert in her field and very amicable. There is no such thing as hierarchy with her. Until it occurs to you in conversation how clever she is.”

Brügger and Luft carried out research together on the question in how far departments competing against each other for part of the budget provide false information to the person dividing up the money. “It turned out that when competitiveness is very intense, the information is correct. Most people think that chances

of them getting the money are so slight, that there is no point in making things look better than they are. When there is no competition, nobody lies either; why would you want to? But if there is a little competitiveness for the money - which is the case in most businesses - then a lot of incorrect information is provided.” During their time working together, Brügger became impressed by Luft’s style of writing. “Her papers are a joy to read, I think they are also comprehensible for outsiders. Every sentence is just right. Her way of reasoning is very clear and accurate and she works extremely systematically and well planned. She taught me to put my arguments in a logical order, to turn dry data into a good story. The danger in writing a paper is that you end up making a sort of list.” If Luft has criticism about anything, she is clear in that. “Wrong is wrong, she is very direct but also very constructive. It’s a combination that you don’t often see. She helps you to find the

right approach. She can also deal with criticism well. She looks at it from a distance, doesn’t take it personally and often even manages to turn it to her advantage. Reviewing papers is partly a game, of course, and she plays along.” Their second research together was recently completed. “We looked at the funding of projects spread across multiple years. Businesses often have managers rotate jobs; one gives funding for the first year, someone else may do so for the next year. The idea is that, by doing so, everything is kept under control. But because project leaders know that chances are smaller that they will receive funds again for the second year, they give false information during the presentation of the first year in order to obtain additional budget.” Luft retired last summer, so their co-operation has come to an end.

Cleo Freriks

Luddites and academics

“The first two industrial revolutions made people richer and more urban”. This statement of indisputable fact from *the Economist* underlines why the third industrial revolution is not only desirable but long overdue: what the world needs is more wealth and more urbanism, and it is hard to imagine a social ill that could not be solved by these two vehicles of progress. As an admirer of *the Economist*’s progressive ideas, I took some time to investigate the matter further.

Karl Marx, the patron saint of authoritarian regimes, claimed that one of the most significant developments of the first industrial revolution was the appropriation of the control of work from workers by machines. From the point of view of production, this consolidated power in the hands of the capitalist; from a social standpoint it transformed the structure of daily life for most people. Skilled tradesmen who had previously enjoyed a measure of control over their profession, through trade guilds, now found themselves at the mercy of a rationalised mode of production which sought to maximise efficiency and profit for the capitalist. Being an aspiring Friedmanite, I am not particularly interested in the conditions of the working class, which is irrelevant to economics and therefore not worthy of study. More interesting is how we might adapt the principles of this glorious revolution to academia. It doesn’t seem very productive to have individual professors teaching and designing courses at different universities. Where is the efficiency in that? Furthermore, it places too much power in the hands of academics and their unionist overlords, threatening the social mobility created by flex contracts and temporary positions, just as the guilds of the 18th century did. Thankfully, the wonder of technology promises to overcome these enemies of progress. Degree programmes can now be standardised and delivered to students via massive open online courses (MOOCs), taught by superstar professors such as Niall Ferguson and Greg Mankiw. Debate and discussion can now take place in groups of millions, rather than the limited 10-15 which PBL dictates. And patchy and irregular quality can be levelled by the miracle of homogenisation. *The Economist* did not feel the need to qualify its statement, and why should it? It is obviously true, otherwise how could it have become the dominant paradigm that it is. Thus the argument for the rationalisation of the mode of knowledge production is incontrovertible, and anyone who disagrees is either a Luddite or an academic.

David Darler,
bachelor student Arts&Culture

Maastricht Entrepreneurship Week 2016

Watch out for the PPF factor: pain, panic and fear

“Don’t listen to people like us, it’s your own path,” said Alejandro Barrera, owner of technology news site tech.eu, at the Centre Céramique last Monday. Nevertheless, many people had come to listen to entrepreneurs giving talks and workshops at the Maastricht Entrepreneurship Week 2016, from 9 until 12 May.

During the network event, students with entrepreneurial ambitions get a chance to talk to business owners, but also receive information from the Chamber of Commerce, were able to enter an inovator challenge and pitch their start-up. Monday evening successful entrepreneurs share their top tips in a Ted Talk kind of setup. The main thing, according to consultant Ketan Makwana, is to overcome the PPF factor: pain, panic and fear. “Pain is temporary, but if you hold onto it, it will block you. Panic makes you lose control about the very thing you’re trying to control. Fear will fill your head up, unless you take it on; you have to face it to overcome it.”

Someone from the audience has a critical remark on this last statement. “I’m from Syria. I’m one of nine who survived from a group of 440 that fled. This is because we were very afraid. We didn’t take certain risks and didn’t trust just anyone.” You need good guidance, agrees Makwana. “An expert, a kind of mentor. Someone you can

engage with, share your troubles and secrets with, and who can hold you accountable for your actions without you thinking: ‘shut up.’” Sounds great, says another audience member, but how do I meet this mentor? “Stop looking,” says Makwana. “Then you’ll find them.”

Cecilie Lind, owner of the Protein Kitchen, a healthy lifestyle brand, has so many tips that they barely fit on her PowerPoint slide. “Can you still read it,” she asks the crowd grinning. Starting your own business is an emotional rollercoaster, Lind warns. “Remember your mission, stay true to your values, and be patient. Some people will laugh at you; you’ll have to believe in yourself. Be prepared to not go on holiday for several years. I once read this quote: Entrepreneurs are people

who work 100 hours a week to avoid working 8 a day. That’s very true. But in turn, you’ll do something you’re passionate about every day.”

Although, what if you aren’t? That’s what happened to Alejandro Barrera of tech.eu at his first company. “I was dreading coming to work on Monday. That’s the point where people leave their day-job and start for themselves. Only, I already did that: this was my own company.” He decided to sell and start over. “This is why you never get rich being an entrepreneur. People will say: but you just sold this or that, where’s that money gone? Already invested in something new.”

Cleo Freriks

Jules to manage Carré accommodations

Students service company Jules will be in charge of the management of 143 studios in the Carré building on the Tongerseweg. The owner is Belgian project developer LIFE. The studios – between 23 and 38 square metres and intended for Dutch and foreign students – each have their own kitchen and bathroom. They are situated above the ground-floor shops, which include the Jan Linders supermarket and Action. They can be rented from 15 July, rents starting from 715 euro per month.

The studios in Carré are not the only property run by Jules. The company, owned by Maastricht University alumnus Karin van der Ven, is the fixed contact point for students and their neighbours at various locations around town (for rooms let by private owners). Van der Ven: “We have noticed that if we carry out the management ourselves, we are better able to guarantee the quality of housing.” Jules offers 24/7 accessibility in case of problems, disturbance or complaints.

WD

Playing table tennis in the SBE Bar

Photo: Loraine Bodewes

No, there have been no stories about students or employees drifting along the Tongersestraat after closing time. That is probably also due to the fact that the SBE Bar closes at 20:00hrs. The initiative for a faculty pub in the Kruithuis came from the students but the School of Business and Economics, caterer Albron and Facility Services fully support the plans. As yet the interior does not have an SBE feel to it. But that can still happen; it is a pilot for the time being, which will be evaluated before the summer. The idea was first brought up in the faculty council but remained on the shelf for years. The

thoughts behind the idea of one’s own pub – now only open on Tuesday afternoon – is that it could strengthen the feeling of being part of a community. And that is necessary. “Many students only come to the faculty because of the tutorials,” says Master’s student Jeroen Moonemans, also a member of the study committee. “Two hours later, they are gone. They have little connection with the UM. The bar can bring people together, different nationalities but also students from different departments such as Economics and Business Administration.” The opening in April was a great success, says

Moonemans. “The faculty has invested quite a bit of money and the student associations paid for the first round. Staff members who made an appearance were mainly those who are close to the students. One employee donated prize money for a table tennis table. The turnout was lower in the weeks after the opening. Together with the marketing department, we are going to think about some extra promotional activities.”

Maurice Timmermans

Blogging about PhD life

When Irina Burlacu from Moldava finished her Ph.D. at the Maastricht Graduate School of Governance, she realized something. “Only a few people will ever read my thesis. It’s technical and there are so many Ph.D. theses; who has time to read them all. I didn’t want that to happen. It was the outcome of years of work.” So how could she – and other researchers – reach a broader audience? The answer: Researchista, a blog about life as a researcher.

Burlacu has several aims with her blog. “I want to slowly raise the interest in people to read academic papers, in an informal way. I also want to engage researchers into a discussion about our profession. What is our vision, mission and role in current economies? Is it going the right way? How do we solve the gap between research outcomes and the broader audience? How do we get policy makers to use our studies? How can we go beyond the publication mechanism of publishing paper after paper? I feel that we as a group lack a common vision.”

On the site, Burlacu covers all kinds of topics, from academic writing tips to love during the Ph.D. period (an interview with couples who met while doing their Ph.D.s), to short blogs about researchers and their life (“Are researchers boring?”), and health-related stories (What is RSI? Anxiety during a Ph.D.). “I’ll have a new blog post every Monday, a paper of the week every Wednesday and something lifestyle/health-related on Friday. I want to encourage people to take the weekend off. Therefore, I will not be publishing in the weekend. It’s not that I know it all – not by far. I am inviting special guests to answer questions. I’m just trying to encourage people and get them together, not telling them what to do. Being a Ph.D. student, especially when you’re in a foreign country, can be lonely at times.” But it can also result in funny stories. “I’m planning a section on Ph.D. confessions, where people share their stories. Knowing that someone else experienced it too, can really help.” It’s not the only project Burlacu is working on. She also wants to encourage researchers to make their research visual, for instance in a product. As an example, she’ll take her own Ph.D. research on the impact that differences in social security systems and tax rules in European countries have on migrants. “I want to develop a board game. Players will go through life – making all kinds of choices people actually make in life such as marrying, getting a job, etc. – while crossing borders. The information on the cards they have to pick, saying they have to pay taxes for instance, will be correct. So it’ll be a kind of The Game of Life, but in an educational crossing-borders version. I’ll present it at the PAS Festival in September.”

researchista.com, www.facebook.com/researchista

Cleo Freriks

James Hunton

Continuation of page 1

Eddy Vaassen, who initially worked at the UM and who is now professor at Tilburg University. Before *Observant* went to press, the latter was unattainable. Staff from the department of Accounting & Information Management were not available for comment either yesterday, because of the annual congress of the European Accounting Association in MECC.

Wendy Degens

B*kantine: spot on food but service is not on fire

The Brandweerkantine is exactly what Maastricht had been missing for some time before this quirky and 'instagrammable' restaurant opened in the old fire station. This alternative location – very close to the city centre – is a great hangout place for eating out with friends or casual meetings. Walking through the large space, you could 'inhale' the real experience of this restaurant – art exhibition, old fire fighters' equipment or children's playground. Of course, the astonishing blend of different feelings based on the atmosphere will encourage you to taste the creative dishes served by the local staff. Skimming through the extensive menu and different boards hanging on the walls offering daily specialties makes me wonder how the small kitchen can manage to serve so many variations in a timely fashion. All in all, we are just about to taste very simple dishes with an alternative twist as a result of creative combination of various vegetables and fruit with spices. Unfortunately, it takes the staff an excessive amount of time

My menu

Salmon bagel €7,20, Salad with warm goat cheese, nuts and blueberries €10,50, Plate with cheese, ham and stuffed vine leaves €13,50, Soy Latte €2,60, Oeuf en cocotte €7,50

to even approach the customers to take their orders. The cranky waitresses neither care about incoming customers nor pick up the dirty dishes from your table. Why not just sit back and read through the interesting magazines lying on the table to cheer myself up? After waving numerous times at different waitresses, my rumbling stomach finally gets what it patiently awaits – a salad with warm goat cheese, nuts and blueberries. Yummy! I am enjoying the sweetness of garden blueberries with a slowly melting large piece of goat cheese while sipping my soy café latte.

My friends order a fresh and crispy bagel filled with smoked salmon and cream cheese, fennel and garden cress. My partner could not resist the *oeuf en cocotte* with fresh spinach and honey tomatoes served right from the oven. In French, this dish is named after the ramekins in which the eggs are cooked and mixed with vegetables. A very simple and regular dish, but B*kantine nailed it. The only dish that we left aside were Greek/Turkish dolmades – stuffed vine leaves with rice and herbs. The combination of vinegar, vine leaves and rice is just not my favourite. B*kantine is open throughout the day, from early

morning until late at night. So go ahead and plan your next visit, but remember to reserve a lot of time.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Stars:

Food ★★★★★
Service ★☆☆☆☆
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★★★

Brandweerkantine, Capucijnestraat 21, www.brandweerkantine.nl

correctie
addition

Alley Cat Bikes and Coffee

In *Observant 30* in which Kate Surala reviewed Alley Cat Bikes and Coffee (Hoenderstraat 15-17), something went wrong with the stars. There were fewer stars printed for every item than Kate actually gave. The coffee bar receives five stars for food and drinks, service, atmosphere and price/quality. www.alleycatbikescoffee.nl

Approved

- ▶ Power nap
- ▶ Relaxation/health/sleep
- ▶ Free
- ▶ Android, iOS

A power nap is supposed to do wonders for your productivity. Close your eyes briefly and find yourself able to go full speed ahead again. But apart from the fact that your colleagues look at you strangely when you doze off in your seat, it is also difficult to not sleep too long. Besides, when is a nap the most effective?

That is where Power nap comes into play. Not only can you set an alarm that wakes you after a set period of time – from ten minutes for a micro nap to an hour for a lazy man's nap – the app also gives you tips on the best possible way to nap. For example, it helps if you eat something filled with calcium and protein one hour beforehand, as this induces sleep. Do you rise early and go to bed early, then you would be best taking forty winks between 13:00 and 13:30hrs, if you go to bed after midnight, then 15:00hrs is your ideal time for a snooze. Power nap has different pieces of music that you can play during your nap in order to feel completely relaxed. If you have no time to sleep, then some brief relaxation is equally useful. You might take the one-minute nanonap, for example.

Dear Ingrid

Righting reflex

Chantal (19): "My best friend's mother is sick and has not long to live. Of course my friend is very sad and I don't know how to deal with that. What can I do to cheer her up?"

Ingrid: When someone we love is sad or in mourning, we want to do something to make that feeling smaller, less intense. Of course, the suffering is in the first place terrible for the other person. However, it also generates all kinds of unpleasant feelings in us and those are difficult to endure. So it is logical that we do whatever we can in the hope that the other person will feel better. We try as it were to make him, her or the situation right. That doesn't work. In these instances, there is nothing that you can do to limit the misery of the one you love. Even worse, you will be completely off track if that is your aim. Because what will you do? Most likely, you will give advice or reel off so-called comforting one-liners such as 'after a storm comes a calm'. The paradox is that the other person will only feel worse, because of your good intentions, as he or she will feel misunderstood. In this respect, "When I ask you to listen to me and you feel that you have to do something to solve my problem, then you are abandoning me, however strange that may seem," is a meaningful sentence from a poem by a poet whose name I don't know. The Dutch author Karel Glastra van Loon's widow wrote a book about dealing with her grief, with the title that translates as 'You can call me anytime'. This well-intentioned advice that she was given, is at the top of her list of vexations. Appealing to another is not something you can or want to do when the bog in which you find yourself is immensely deep. So no advice and no saying that you can be called anytime or that your

Photo: Loraine Bodewes

door is always open. But what should you do or say? Repress your righting reflex. There is nothing that needs to be put right. If you can manage to restrain that reflex, then the next thing for you to do is deal with your own sorrow or powerlessness. Only then can you give your full attention to the other person. So visit your friend, Chantal, call her and be there. No more and no less than that. Grief expert Riet Fiddelaers-Jaspers wrote about this in one of her books: "Providing comfort does not mean removing the grief, comfort cannot bring back a departed, but it does help against the loneliness. Being the one providing comfort means that you are just as powerless as the person grieving. But you can be present and

in doing so provide a reliable hold in the desolate landscape of the mourner."

Ingrid Candel

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

Tilburg: “Damn it, Rianne” A ‘power woman’ comes to Maastricht

According to the chairman of the supervisory board, Truze Lodder, there is “delight all around” and “congratulations were pouring in” after the announcement of the appointment of a new rector, professor of Victimology and International Law Rianne Letschert from Tilburg.

Photo: Dolph Cantrijn

“She called me on the telephone, two days before it was to be made public. Just to inform me about the matter. I have to say I was quite surprised,” says emeritus professor of International Law, Theo van Boven. Surprised about the fact that someone from outside the UM had been appointed as rector, but also about the person in question, a woman, only 39 years old; all things that have never previously been seen here in Maastricht.

Van Boven feels it is “an interesting but also a good choice”. He has known Letschert for some time. As a UN official and as a scientist, Van Boven has had a rich career in the field of human rights and victims of violations of these rights, also Letschert’s field of specialisation. She is one of the key figures of Tilburg University’s Victimological Institute. Van Boven: “A few years ago, she asked me to write a chapter together with her in a book on this subject. Even when she became a professor, I was consulted. I have also attended her lectures on

several occasions, in Marburg and in Leuven at the end of last year. She presents the topics well, she is decisive and business-like, she knows how to get her plans and ideas moving along. She is also ambitious, she looks around to see what her chances are, is career-conscious. And very open and very wise.”

Professor of European Private Law, Jan Smits, also knows of her from when he worked in Tilburg, at the same faculty. He thinks and expects that Letschert will support the importance of “free” science, “following one’s own intellectual interest, that is what she stands for, so not just the programmed research.” Furthermore, he expects “that she will bring a wind of change to the UM, also on the Berg”.

Professor of GP Medicine, Job Metsemakers, also emphasised the “refreshing” element in this appointment. “No, I don’t think it is a handicap that she is an outsider and doesn’t know this university. Within six months, she will have settled in. And if she has to act in

cases of conflict, it may be a good thing that she is *not* someone who knows how things are done here, who does *not* know which tricks are always played. She can say: explain that to me, in plain language and not in your jargon.” Mariëlle Heijltjes, professor of Managerial Behavior and frequently put forward as a good rector candidate by colleagues in *Observant* over the past few months, agrees: “Preferably an outsider with an open attitude than an internal person for whom the faculty has been their whole world up until now.” She is happy with Letschert, whom she happened to see perform at a conference shortly before the appointment. “The fact that she is a woman and that she is young, means that she will bring a different perspective to the Executive Board. After all, one’s image of the world is determined by who you are. For example, she will have a different view on matters such as digital learning than older people have. And because of her chairmanship of KNAW’s Young Academy, she has

a link with a group of young scientists and new areas in science. Furthermore I think it is good that the UM has shown the courage to take such a step, appointing a young woman from outside the university; it shows that you take innovation serious.”

In Tilburg, the columnist from the university newspaper *Univers*, Henk Strikkers, reports that the disappointment about Letschert’s departure is considerable. Strikkers wrote a blog opening with “Damn it Rianne”, to later on continue with: “We were so proud of you, Rianne. You were a real power woman in Tilburg, and we have so few.” He adds by telephone this week that he has received many reactions from people who agree with him, in particular from lecturers from the Faculty of Law, and even, through the grapevine, from the Tilburg rector.

Nederlandse medici cynisch over de publicatiecultuur

Verwijs jij naar mij? Dan noem ik jou

In het British Medical Journal (BMJ) spreken medische onderzoekers, verbonden aan vier universitaire medische centra in Nederland, zich voor het eerst uit over de publicatiecultuur, de prestatiedruk, de moordende competitie. Er rijst een beeld op van een verziekte bedrijfscultuur. Een gesprek met Lex Bouter, een van de auteurs van het BMJ-artikel, en Jos Smits, portefeuillehouder onderzoek van de Maastrichtse faculteit Health, Medicine and Life sciences.

Tekst: Maurice Timmermans, Illustraties: Simone Golob

Niets zo ergerlijk als *honorary authors*. Dat zijn auteurs die weinig of niets hebben toegevoegd aan een publicatie maar toch in de auteurslijst hun graantje meepikken. Veel onderzoekers hebben er een gloeiende hekel aan, zelfs als de *honorary author* hun kans op publicatie verhoogt. Het auteurschap – en zeker ook de volgorde van vermelding – is in veel onderzoeksgroepen een bron van conflicten en ruzies. “Ik zie dat ook om me heen”, zegt voormalig UM-onderzoeker Lex Bouter, nu hoogleraar methodologie en integriteit aan de Vrije Universiteit. “Meelifende senior-onderzoekers die zoveel mogelijk publicaties willen verzamelen. Je vraagt je af waarom sommige mensen de wetenschap in zijn gegaan. Om goed onderzoek te doen mag je toch hopen, niet om zoveel mogelijk artikelen te vergaren.”

Het auteurschap is een van de onderwerpen die aan bod komen in het *BMJ*-artikel *How do scientists perceive the current publication culture*. Dat is gebaseerd op twaalf focusgroepen waarin hoogleraren, postdocs, hoofddocenten en aio's een boekje opendoen over de publicatiecultuur in medische kringen. Aan het VU-onderzoek (uitgevoerd door promovendus-psychiater Joeri Tijdink) deden in totaal 79 wetenschappers mee, afkomstig van vier verschillende UMC's.

Cynisme

Het cynisme en de frustratie druipen van de pagina's af. Dat is ook wat Jos Smits, portefeuillehouder onderwijs van de faculteit Health, Medicine and Life sciences (FHML), opviel. “Het uitgangspunt van de focusgroepen was: de publicatiecultuur is beroerd. Ik had voor een iets objectiever en opener formulering gekozen.” Daarmee wil Smits, die enkele weken geleden zijn 40-jarig jubileum bij de FHML vierde, helemaal niet beweren dat alles koek en ei is. “Het is allemaal bijzonder prestatiegericht.” Dat vinden ook de deelnemers aan de gesprekken. Ze voelen constant de druk om te publiceren en vinden het frustrerend dat bij hun beoordeling alles draait om ‘bean counting’ zoals de actiegroep Science in Transition dat noemt. Dus om de aantallen publicaties, niet om de kwaliteit ervan, laat staan om de maatschappelijke of klinische relevantie. Bouter is niet verbaasd over de hoge publicatiedruk. Nederlanders staan al jarenlang in de wereldwijde top drie van meest productieve landen. Wel verrast het hem dat medici er zo zwaar onder gebukt gaan. “Uit ander onderzoek

van Tijdink blijkt dat de prestatiedruk sterk samenhangt met overspannenheid. Ze vinden het treurig om zo opgejaagd te worden. Het gaat ten koste van de arbeidsvreugde. Onder hoogleraren bespeur je veel cynisme hierover. Onder postdocs is de stress verreweg het grootst. Zij moeten zichzelf in twee jaar zo goed mogelijk bewijzen, anders zijn hun kansen verkeken.” Dat is niets nieuws, zegt Smits. “Veertig jaar geleden kwamen postdocs ook al in de knel, en gold evengoed: wie het best presteert, mag blijven. Nieuw is dat bij de persoonlijke beoordeling de impactfactoren van tijdschriften en de H-index (persoonlijke score voor wetenschappelijke productiviteit en impact, red.) steeds belangrijker zijn geworden. Ik maak me daar trouwens zelf ook schuldig aan tijdens functionerings- en sollicitatiegesprekken.”

Perverse effecten

De deelnemers aan de focusgroepen erkennen dat ze zich bij de keuze voor een tijdschrift eerder laten leiden door de impactfactor dan door de inhoud van het blad, al weten ze dat dit geen verstandige leidraad is. Sommigen publiceren niet in een tijdschrift met een lage impactfactor (kleiner dan 2) omdat dit schadelijk kan zijn voor hun carrière. Een hoogleraar vermoedt dat dergelijke publicaties niet worden gewaardeerd door de universitaire leiding vanwege de effecten op de ranglijsten en het prestige van de instelling. Smits kent wetenschappers van wie het artikel in de la verdwijnt als ze het niet kwijtraken aan bladen met een impactfactor van minstens tien. “Dat is hartstikke kwalijk: verspilling van onderzoeksgeld en zonde van de tijd. Dat terwijl een publicatie in *Nature Medicine* echt niet altijd vaker wordt geciteerd dan een artikel in een minder bekend blad. Als die impactfactoren en H-index zo belangrijk worden, krijg je perverse effecten. Menige wetenschapper vraagt zijn aio's om hem zo vaak mogelijk te citeren, omdat dan zijn H-index stijgt. Onderzoekers spreken ook onderling af om regelmatig naar elkaar te verwijzen. Dat is natuurlijk van de gekke.”

Wangedrag

Als Smits één ding op eigen houtje mocht veranderen, dan zou hij een einde maken aan wat de gespreksdeelnemers ‘positivitis’ noemen. Ze voelen nauwelijks ruimte om negatieve of neutrale bevindingen te publiceren. Niet de wetenschappelijke kwaliteit maar sexy uitkomsten geven de doorslag bij gezaghebbende tijdschriften. Door de druk om met positieve uitkomsten te komen, lappen onderzoekers vaak de regelen der kunst aan hun laars. Daartoe is alle gelegenheid volgens de deelnemers. Onderzoek wordt ervaren als solitair, ook bij de analyse van data. Er is bovendien weinig controle van collega's, wat wangedrag en ‘dubieuze onderzoekspraktijken’ in de hand werkt. Bouter: “Mijn bezorgdheid hierover was al groot maar is door deze studie alleen maar

gegroeid. Wat verreweg het meest voorkomt is *selective reporting*, waarbij je alleen over het spectaculaire deel van het onderzoek schrijft en de rest weglaat. In sommige onderzoeksgroepen gaat het goed, steekt men regelmatig de koppen bij elkaar, bespreekt men de twijfels en houdt men elkaar in de gaten. Maar in andere groepen werkt men langs elkaar heen en is het risico op verte-

kening groot.” De PhD's in de focusgroepen zeggen dat ze huiverig zijn om deze praktijken met hun begeleiders te bespreken; ze ervaren een gebrek aan vertrouwen en vrezen negatieve gevolgen.

Trots

Smits: “Tja, wat kan ik erover zeggen... Het gebeurt gewoon, zo simpel is het. Ook dertig jaar geleden al. Kijk, je hebt tegenwoordig twee begeleiders maar die blijven toch afhankelijk van wat een promovendus hen laat zien. Het liefst zou je alle data met ze willen doornemen maar daar is vaak geen tijd voor. En bovendien, met die gegevens kan al gerommeld zijn. Je weet nooit of onwelgevallige data al verwijderd zijn. Of dat verschillende analysemethoden op de data zijn loslaten en voor die methode is gekozen die de mooiste uitkomsten oplevert.”

De begeleiding van PhD's is cruciaal, zegt Bouter. “Daar ligt een grote verantwoordelijkheid voor de promotoren, maar dan moet je het wel serieus nemen. Er zijn hoogleraren die veertig promovendi onder hun hoede hebben en er trots op zijn dat ze iedereen bij naam kennen, maar daar red je het niet mee. Zorg dan in ieder geval voor goede copromotoren. Dan valt de schade nog te beperken.” Ondertussen blijft de strijd om onderzoeks-subsidie moordend. De onvrede hierover is Smits welbekend, ook van het eigen personeel. “De ruif wordt steeds kleiner maar wat doe je ertegen? Het is niet per se een onrechtvaardig systeem.” Volgens sommige groepsdeelnemers nemen de kansen aanzienlijk toe als je de juiste mensen bij de subsidieverstrekkers kent. Bouter: “Ik kan me het gevoel wel voorstellen, maar ik ken zelf geen voorbeelden van nepotisme. Bij NWO en ZonMw verloopt de selectie vrij transparant met veelal internationale referenten. Misschien zou je, omdat de verschillen tussen zeer goed en excellent klein zijn, beter kunnen loten onder de voorstellen die voor subsidie in aanmerking komen.”

Antropologie

De beste tip die Bouter aan de UMC-bestuurders kan geven: wees duidelijk over het gewenste gedrag en beloon dat ook in de praktijk. “Toon bij een benoeming voor een wetenschappelijke functie niet louter interesse in de H-index van de kandidaten, maar bespreek ook de kwaliteit van de publicaties. Benadruk het belang van intensieve aio-begeleiding, van goed onderwijs geven en van zorgvuldigheid en transparantie in onderzoek.” Hoe hoog is de publicatiedruk eigenlijk in andere disciplines dan geneeskunde? Dat is nog niet op deze manier onderzocht, zegt Bouter. “Bij sociologie, economie en psychologie weet ik dat het in ieder geval een issue is, maar bij geschiedenis of antropologie ligt dat misschien anders. Daar zijn boeken belangrijker dan artikelen en heeft men nog nooit van de H-index gehoord. Er is op zich weinig mis met het tellen van publicaties en citaties, maar in het biomedische onderzoek is het echt te ver doorgesloten.”

Het artikel 'How do scientists perceive the current publication culture' is op 17 februari in BMJ gepubliceerd; zie bmjopen.bmj.com

Publicatietips van
de hoofdredacteur van het
British Medical Journal

“Wie uit het systeem stapt, overleeft niet”

BMJ-hoofdredacteur Fiona Godlee Foto: Magda Rakita

Wetenschappelijke artikelen zouden eerst in een voor iedereen toegankelijke database moeten verschijnen, daarna pas in vakbladen. Dat zegt nota bene de hoofdredacteur van het vermaarde *British Medical Journal* (BMJ). Een interview met Fiona Godlee.

Donderdagmiddag, 21 april. Er is niemand te bekennen in de hotlobby van het NH hotel in Veldhoven, behalve een lange, grijze dame aan een houten tafel. Fiona Godlee zit gebogen over haar laptop. Nog één mail, verontschuldigt ze zich.

De hoofdredacteur van *BMJ* is zojuist geland op het vliegveld in Eindhoven en zal in de namiddag een masterclass verzorgen voor jonge wetenschappers. Getiteld: *How to improve your publication chances for high impact journals?* Niet te missen voor jonkies natuurlijk. De masterclass is onderdeel van de zogeheten CaRe Days, een jaarlijkse (tweedaagse) bijeenkomst van de landelijke onderzoeksschool CaRe, waar het Maastrichtse instituut Caphri onderdeel van uitmaakt. Dan klappt ze haar laptop dicht. “Thee?” Godlee (1961), van huis uit arts, werd in 2005 de eerste vrouwelijke hoofdredacteur van het befaamde *BMJ* - sinds de eerste editie in 1840. Het is een van de topbladen in de geneeskunde, met een impactfactor van 17. De natuurlijke concurrenten zijn *New England Journal of Medicine* (56), *The Lancet* (45), *JAMA* (35) en *PLOS Medicine* (14).

Open access

Elk jaar vallen op de redactie in Londen (vijftig medewerkers) een kleine vijfduizend conceptartikelen op de deurmat, waarvan er na een interne check meteen vierduizend in de prullenbak belanden. Al lezend stellen de redacteurs zich drie vragen, zegt Godlee. Begrijp ik het? Geloof ik het? En kan het me iets schelen? Uiteindelijk wordt 5 procent gepubliceerd – op papier of online. “En na publicatie is het niet van: *shut up and disappear*. In tegendeel, dan begint het pas. We willen dat auteurs zoveel mogelijk reageren op commentaar, en dat kost tijd. Als iemand zich drukt, melden we dat bij het stuk.”

Godlee herinnert zich het *BMJ*-artikel waarin Nederlandse onderzoekers zich bitter tonen over de publicatiecultuur (zie p 8-9). “Het is in Engeland niet anders. De druk om te publiceren wordt steeds hoger. En ook bij ons laten onderzoekers zich in de keuze voor het tijdschrift leiden door de impactfactor en niet door het lezerspubliek. Het bijkomende nadeel daarvan is dat deze auteurs niet snel zullen kiezen voor *open access*, en dat is een schande. *BMJ* staat pal voor *open access*, bij ons betaalt niet de abonnee maar de auteur.”

Sexy

Het alles overheersende belang van de impactfactoren ziet de hoofdredacteur als een groot probleem, maar er is weinig aan te doen, vrees ze. “Tijdschriften zullen alles blijven doen om hun impactfactor te stimuleren. *BMJ* is altijd sceptisch geweest vanwege het corrumperende effect. De impactfactor bepaalt welk onderzoek

wordt gepubliceerd en dat is niet automatisch het nuttigste voor de klinische praktijk.”

Wat de *high impact journals* verweten wordt, is dat ze slechts oog hebben voor sexy onderwerpen. Die worden immers vaker geciteerd en verhogen daarmee de impactfactor van een blad. “Dat risico zit er altijd in, en je ziet het ook gebeuren. Voor *BMJ* is de wetenschappelijke kwaliteit absoluut heilig, al hopen we natuurlijk op stukken die én interessant én van hoge kwaliteit zijn. Wel vragen we ons soms af hoe goed onze stukken over lopende zaken zijn, zoals het Zika-virus. Je wilt snel publiceren, het debat vooruithelpen, besmetting indammen.”

Autisme

BMJ – oplage: 120 duizend printversies en 1,5 miljoen online hits per maand – is een vakblad dat stelling neemt. Godlee heeft de afgelopen jaren menige kruistocht gevoerd, tegen Amerikaanse voedingsrichtlijnen gebaseerd op rammlend onderzoek maar ook tegen regeringen die miljoenen over de balk gooien met ondermaatse griepmedicatie. Ze noemt deze campagnes een *selling point* van *BMJ*, bedoeld om controversiële onderwerpen te verhelderen. Andere, veiligere speerpunten zijn overbehandeling en onnodige zorg, ‘patiëntparticipatie’ in huisartsenpraktijken, en openheid over onderzoeksgegevens.

“We plaatsen de hele publicatiegeschiedenis, inclusief alle herziene versies, online bij het stuk. Evenals alle ruwe data, die we van alle auteurs vragen. Transparantie vinden we heel belangrijk. Daarom zijn we anderhalf jaar geleden, als enige medische blad, overgestapt op *open peer review*. De namen van de reviewers zijn bij de auteur bekend en als daar rivalen bij zitten, dan horen we dat meteen. Alle kritiek en commentaar zetten we online, wat ook waardevol is als er iets mis is met een stuk. Zo had ik graag de reviews gelezen bij het MMR-artikel in *The Lancet* eind jaren negentig [waarin werd gesuggereerd dat mazelenvaccinatie een oorzaak kon zijn van autisme]. Hoe is zo’n stuk door de peer review gekomen? Wat is daar misgegaan? Toen we ernaar vroegen, kregen we te horen dat de commentaren in een brand waren verwoest. Ahum.”

Geld

Een ander voordeel: reviewers zullen zich eerst achter de oren krabben voordat ze, zoals maar al te vaak gebeurt, lompe en ronduit gemene kritiek spuien. “Alle commentaar moet worden onderbouwd. Sommigen krijgen daar nu, sinds alles openbaar is, lof voor. De review wordt *a piece of work* dat getweet kan worden. Het gevaar is dat ze te beleefd worden. Maar goed, plaatsing gebeurt bij ons niet louter op basis van de externe reviews. Wij hebben ook nog een interne beoordelingsproces en zien reviewers als adviseurs.”

Met de eis van transparantie, of het nou om *peer review* of onderzoeksdata gaat, kunnen vakbladen als *BMJ* bijdragen aan een betere publicatiecultuur, zegt Godlee. “We hebben weleens gedacht om te stoppen met publicatie van onderzoekartikelen en alleen nieuws, visies en commentaar te brengen, maar daar hebben we van afgezien. We beschouwen het als onze taak om wetenschappers ter verantwoording te roepen.”

Met het oog op de lange termijn zet Godlee echter vraagtekens bij het huidige systeem. “Ik kan me een beter systeem voorstellen waarin alle studies worden gepubliceerd in open databases, inclusief de opzet, alle ruwe data en de bevindingen. Alle onderzoekers maar ook bedrijven kunnen de resultaten analyseren of reproduceren. In zo’n stelsel krijgen de bladen een andere rol. Selecteren in plaats van publiceren. Tijdschriften schrijven dan over de studies die het verdienstelijkst zijn.”

Waarom gebeurt dat niet? “Omdat het huidige systeem de bladen goed uitkomt, omdat de uitgeverijen er voldoende geld aan overhouden. Wetenschappers, tijdschriften, iedereen zit opgesloten in hetzelfde systeem. Wie eruitstapt, overleeft niet.”

Maurice Timmermans

Hoe kom je in *BMJ* terecht?

Je maakt de meeste kans met een meta-studie of een systematische review, zegt Fiona Godlee in haar masterclass. De zaal – in congrescentrum Koningshof in Veldhoven – zit vol met jonge wetenschappers. “Vroeger plaatsten we ook veel kwalitatief onderzoek, maar dat doen we nauwelijks meer omdat deze studies erg weinig worden geciteerd. Sommige wetenschappers zijn daar boos over, geloof ik.”

De eerste tip: neem de tijd om na te denken. “Mijn motto is: *Think for a week and write for an hour*. Dat nadenken kan overal, tijdens een wandeling, op de fiets of in de kroeg. Ik maak daarbij een *mindmap*. Misschien ook iets voor jullie. De clou is dat je de grote lijn in het vizier houdt.” Plaatsen jullie ook negatieve uitkomsten, vraagt een onderzoeker in de zaal. “We vinden dat we daarin geïnteresseerd moeten zijn. Het gekke is alleen dat we die nauwelijks ontvangen. Een kwestie van zelfselectie, lijkt het.”

Nog een tip: vergeet bij de keuze van het onderwerp niet het “laag hangende fruit” in de huisartsenpraktijk, aldus de hoofdredacteur. “Dat hoeft weinig te kosten en je bent er geen jaren mee bezig. Ik herinner me een studie over rectale bloedingen. Hoe bezorgt moet je als huisarts daarover zijn? Interessante studie.”

Een afwijzing is niet het einde van de wereld, zegt Godlee. “Praat met collega’s daarover. En vraag je af of de afwijzing terecht is. Zo niet, dan dien het artikel dan nog een keer in. Schrijf een vriendelijke mail naar de redacteur - ‘Ik weet dat u het druk heeft, maar... Wij maken ook fouten.’”

Drievijfde van de *BMJ*-auteurs is afkomstig uit Groot-Brittannië of de VS; eenvijfde uit Europa. De Amerikanen worden een jaar na plaatsing het meest geciteerd (gemiddeld elf keer), de Europeanen het minst (zeven keer).

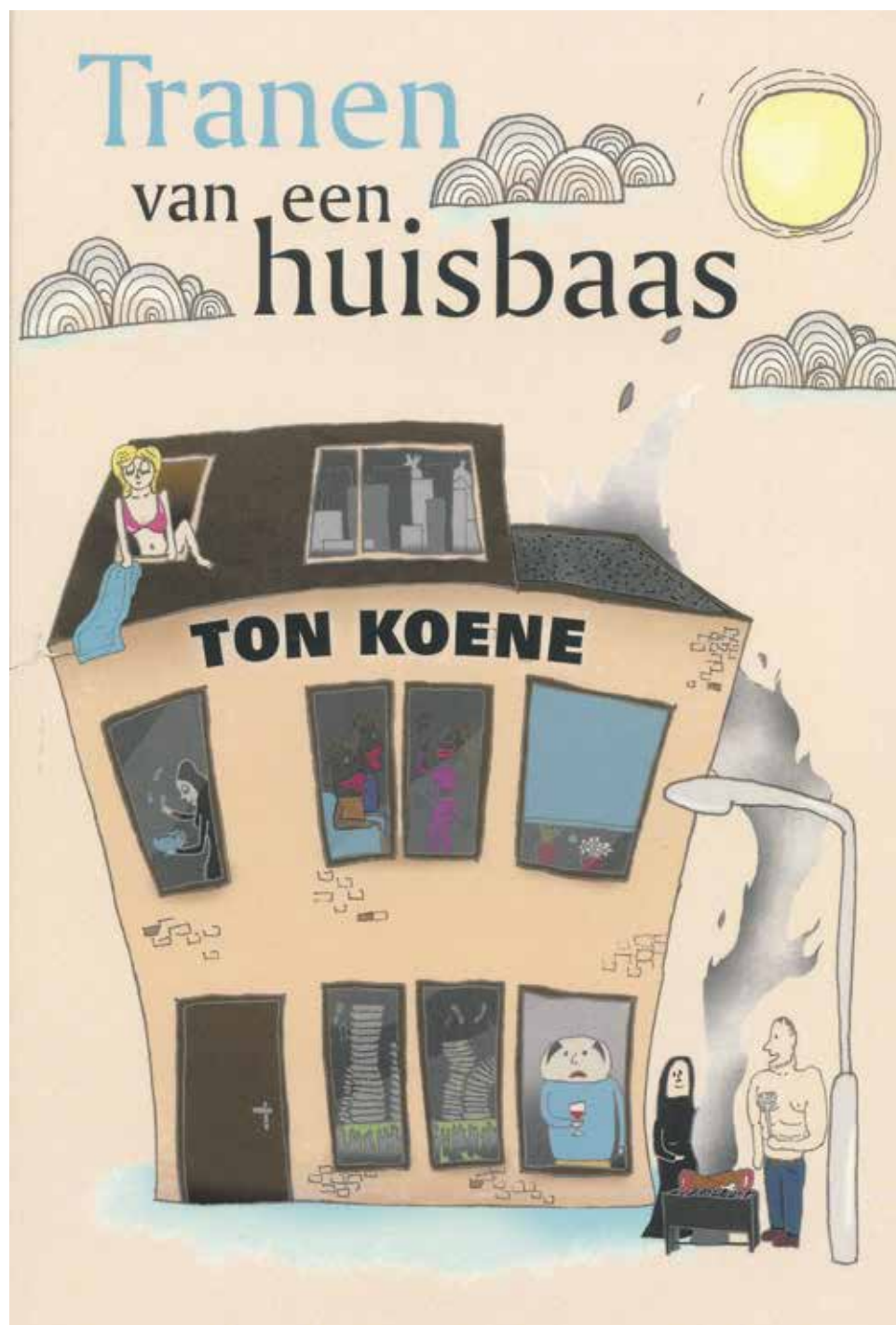
Boekenrecensie: Tranen van een huisbaas

Of ze haar dwergkonijntje mocht meenemen, vroeg een nieuwe huurster aan huisbaas Ton Koene. Prima, zei Koene, als ze maar goed voor het beestje zou zorgen en niemand er last van had. Als op de dag van verhuizing twee dwergkonijntjes naar binnen huppelen, kijkt hij even op maar ruikt nog geen onraad. Tot hij op een nacht wakker wordt – Koene woont onder het studentenhuis – van rare geluiden. Een woeste jacht door het bovenhuis levert elf konijnen op.

Het is niet het vreemdste verhaal uit *Tranen van een huisbaas*, het boek dat Koene schreef over zijn belevenissen als kamerverhuurder. Vijftien jaar ervaring levert een hoop leuke anekdotes op. Zo was er de studente die graag boven op het dak ging zonnen. Behendig klom ze uit het raam via de regenpijp omhoog. Compleet naakt, anders krijg je streepjes natuurlijk. De werknemers van het kantoor dat op het dak uitkijkt, vonden het prima. Gratis lunch-entertainment.

Ook de huurster die met haar nieuwe liefde

Van wolken fruitvliegen tot woeste douchesessies

door de glazen deur van de douche viel tijdens een gezamenlijke douchebeurt, zal Koene niet snel vergeten.

Behalve dit soort opvallende gebeurtenissen, beschrijft Koene ook het dagelijks leed van een huisbaas. Huurders die niet op tijd betalen en daar allerlei smoezen voor hebben. "Mijn mobiel is gestolen en ik moest echt een nieuwe kopen, want ik kan niet zonder." "De pinauto-maat heeft mijn bankpas ingeslikt." Geluids-overlast. "Feestjes gaan altijd zo: Je begint met het normale geluidsniveau van 3, draait het ieder uur een tikje omhoog en om vier uur 's nachts schalt de muziek op maximale sterkte." En natuurlijk viezigheid. "Het eerste wat ik zag toen ik de deur opende, was een onnoemlijk grote dikke luidruchtige wolk fruitvliegen." Koene wilde met zijn boek de andere kant van het verhaal laten zien. "Kamerverhuurders worden vaak gezien als lui, die veel en het liefst zo snel mogelijk geld willen verdienen over de ruggen van hun huurders", schrijft hij in de inleiding. Wat mensen volgens hem vergeten is "wat een verhuurder moet doen en laten om het bewoners naar de zin te maken."

Een goed beeld van het leven als huisbaas geeft Koene zeker. En dat hij er ondanks alles nog altijd plezier aan beleeft, spreekt ook duidelijk uit de tekst. Jammer is de af en toe wat moralistische toon die er insluip. Ook zonder dat hij het zelf zegt, is het duidelijk dat Koene een huisbaas is die veel voor zijn huurders overheeft.

Koene heeft een grappige schrijfstijl, die wel baat had gehad bij meer eindredactie. Slordigheidsfoutjes als 'verassend' en niet lekker lopende zinnen als 'het gevolg van zo'n persoonsverwisseling kan namelijk ook gevolgen hebben voor je werkkring kwam ik later achter' doen afbreuk aan wat verder een herkenbaar en vlot boek is voor iedereen die op kamers woont of heeft gewoond.

Cleo Freriks

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden:

8 sessies verspreid over 2 weken
maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers:

Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten:

€ 800

Meer informatie:

Mail of bel met Riki Janssen
(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of
043-3885384)

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Robert-Jan Vijverberg.

Studie: Ik wilde iets internationaals en twijfelde tussen International Business in Maastricht en Japankunde in Rotterdam. Kun je je voorstellen hoe anders mijn carrière was gelopen als ik Japankunde had gedaan? Achteraf ben ik blij dat ik bij International Business ben ingeloot. Maastricht was een weloverwogen keuze, ik geloofde in het probleemgestuurd onderwijs. Ik was geen typische economiejongen op de middelbare school. Ik was breed geïnteresseerd: ik had wiskunde A en B in mijn pakket en natuurkunde. Ook was ik goed in de talen. Scheikunde heb ik op een gegeven moment ingeruild voor economie, tot groot 'verdriet' van mijn vader – ingenieur – die natuurlijk het liefst had gezien dat ik in zijn voetsporen trad.

Docent: Ik heb even moeten googelen omdat ik zijn naam niet meer wist, maar ik heb 'm gevonden: Christian Wolff [tegenwoordig directeur van de Luxembourg School of Finance]. Mijn buitenlandervaring duurde langer dan toegestaan. Normaal gingen studenten pas in het vierde studiejaar, en dan een semester lang, maar ik heb in mijn derde jaar een heel jaar in Straatsburg gezeten. Toen ik terug kwam, moest ik me melden bij Wolff omdat ik graag extra blokken wilde lopen – drie of vier tegelijk in plaats van de gebruikelijke twee. Op die manier wilde ik de 'schade' inhalen en tijd vrijmaken voor een eventuele stage, die ik uiteindelijk nooit gelopen heb. Wolff twijfelde, omdat de faculteit liever niet wilde dat een student zoveel vakken

tegelijk volgt, maar hij gaf me toch een kans. Het lukte, ik haalde achten en negens. Hij heeft me nog gecomplimenteerd. Ik ben dankbaar dat hij 'ja' heeft gezegd.

Anekdote: In het laatste jaar heb ik een paar maanden gewerkt als parttime onderzoeker voor het Limburg Institute of Financial Economics – ik werd ingehuurd door Christian Wolff. Maar ik wist al snel: een academische carrière is absoluut niets voor mij. Ik zat de hele dag in een kantoor-tje, samen met één andere jongen. Het was er altijd stil en saai, ik deed monotoon werk. Niet voor niets ben ik nu de enige managing director in mijn team die geen eigen kantoor heeft. Ik wil gewoon op de vloer zitten, in een kantoor-tuin. Ik wil met mensen werken, ik houd van rumoer en snelheid.

Plaats: Misschien een vreemde keuze, en niet eens in Maastricht, maar ik kies de kathedraal van Straatsburg. Een indrukwekkend bouwwerk uit de middeleeuwen dat midden in het centrum van de stad staat. Elke winter vindt er op het plein voor de kathedraal, en de kleine straatjes eromheen, een authentieke kerstmarkt plaats. Ik was een jaar lang in Straatsburg, een fantastisch mooie stad. Ik volgde er vakken aan de Business School. Ja, het heeft veel indruk gemaakt, het is het begin geweest van mijn carrière in het buitenland.

Wendy Degens

Robert-Jan Vijverberg, geboren op 16 juli 1976 in Sittard, studeerde van 1994 tot 1999 International Business. Hij is nu managing director in het Mergers & Acquisitions team van Rabobank in Utrecht. Hiervoor werkte hij meer dan tien jaar als investment banker in Londen (VK) voor onder andere Dresdner Kleinwort Wasserstein en Deutsche Bank. Hij woont in Amsterdam met zijn vrouw en twee zontjes.

film: Midnight Special

Close encounters of the fourth kind

Still uit *Midnight Special*

Het verhaal: De gescheiden vader Roy (Michael Shannon) heeft zijn achtjarige zoon Alton (Jaeden Lieberher) ontvoerd. Dat beweert althans de politie, die het signalement van vader en zoon via de media heeft verspreid. De werkelijkheid is complexer: Roy heeft zijn zoontje weggehaald bij een religieuze sekte die in Alton de Messias zag. Ondertussen maken behalve de sekte ook de FBI en NSA jacht op de jongen, die over mysterieuze gaven beschikt.

Jeff Nichols wordt een hele grote, want:

- Captain America, Deadpool, Batman, Superman: een mens zou bijna vergeten dat er in de VS ook nog films worden gemaakt waarin het hoofdper-

sonage niet in een strak spandexpakje het Kwaad te lijf gaat. Gelukkig is er ook nog Jeff Nichols, een ouderwetse filmmaker die in zijn eerdere films (*Mud*, *Take Shelter*) al teruggreep op klassieke Hollywood-tradities. Dit keer toont hij zich vooral schatplichtig aan het werk van John Carpenter en Steven Spielberg, filmmakers die in de jaren zeventig en tachtig het kille sciencefiction-genre injecteerden met een stevige dosis menselijke emotie.

- Als tiener zag de in Arkansas geboren Nichols voor het eerst een film van Martin Scorsese. Hij wou daarna gelijk een verhaal over gangsters in New York schrijven, waarna zijn vader hem met de neus op de feiten drukte: "Jij bent nog nooit in

New York geweest." Het is deze 'film wat je kent'-les die Nichols in zijn oren heeft geknoopt, want al zijn films zijn gesitueerd tegen het decor van zijn jeugd: het broeierige zuidoosten van de VS, in armlastige kleine steden waar paranoia in het DNA van de bevolking zit.

- Het eerste deel van *Midnight Special* is dreigend, sfeervol en aangenaam ambigu, en pakt bovendien uit met één van de beste scènes van dit filmjaar (hou maar alvast de adem in als vader en zoon 's nachts bij een verlaten tankstation halt houden).

Hou die vergelijkingen met Spielberg nog maar even op zak, want:

- In de tweede akte lekt alle ambiguïteit uit de film

weg en wordt het mysterie van Altons gaven tot op de naad ontrafeld.

Het salomonsoordeel: Is Jeff Nichols een Amerikaanse grootmeester in spe? Ik aarzel nog, want *Midnight special* voorziet zowel voor- als tegenstanders van munitie. Nichols' volgende film (*Loving*) is trouwens alweer klaar en dingt volgende week mee naar de Gouden Palm in Cannes. Een goed moment voor Jeff om eindelijk dat meesterwerk af te leveren dat hij in zich draagt.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Twee smaken vrijheid van meningsuiting

Ooit, lang na de oerknal, werden mensen zich bewust van hun gebrek aan vrijheid van denken en handelen. Honger, schaarste en de machten die boven hen waren gesteld lieten de luxe niet toe om in termen van vrijheid te denken. Een paar eeuwen terug ontstond in onze streken de mogelijkheid om individuele vrijheden en rechten te bevechten. Niet zonder strijd en offers. In de politiek moest de uitvoerende macht zijn positie delen met de wetgevende en de rechterlijke. Willekeur werd aan banden gelegd. Mensen kregen het recht van beweging, staan en gaan waar men wil. Het recht van vereniging, omgaan met wie men wil. Het recht van gewetensvrijheid, denken wat men wil. Het recht om geen gebrek te lijden of aan geweld te worden blootgesteld. En nooit zonder tegenwerking: het recht op vrije meningsuiting. Deze constellatie van vrijheden voor individuen en groeperingen laat zich vangen onder de paraplu van de rechtstaat. De sociale strijd die hiertoe leidde, werd gevoerd met hooggestemde ideeën over tolerantie, respect voor andersdenkenden en de afwijzing van discriminatie. Dat de bijbehorende werkelijkheid zijn groezelige kanten had en heeft zal niemand ontkennen.

Foto: Loraine Bodewes

Laten we ons nu eens verplaatsen in een Verlichtings-activist uit de achttiende eeuw. Met hem kijken we naar een Nederlandse talkshow over

de vrijheid van meningsuiting die in gevaar zou zijn door de Turkse reactie op een tweet van een Nederlands/Turkse journaliste in Turkije gedaan.

De waarnemer zou uiteraard de overdreven reactie van een machtige potentaat herkennen. Hij zou echter niet begrijpen dat het oproepen tot geslachtsgemeenschap met deze president onder het recht van meningsvrijheid valt. Wat is die mening dan en voor welke idealen staat die? En wat deden al die luitjes in die talkshow? De grootste schreeuwlelijk, een vrijgevestigd nar genaamd Hans Teeuwen, vertelde wat hij allemaal in zijn show ging zeggen over die president. Het zou niet onderdoen voor zijn vrijheidslievende scène waarin hij een Nederlands staats-hoofd van achteren nam. Dat was niet alleen lachen, dat zou satire zijn.

Onze eeuwenoude gast verlangde snel terug te keren naar zijn tombe. Hij was zwijgzaam onderweg. Hij las wat voor uit *Candide* van Voltaire die hij altijd bij zich had.

Twee smaken om uit te kiezen. Vrijheid van meningsuiting als onderdeel van de vrijheid van beweging, vereniging en alle andere of een recht op verbale diarree van een verwerende media-elite.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet
Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob
Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph
Stassar

Redactie

Riki Janssen
(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
Wammes Bos 043 - 38 85 383
Wendy Degens 043 - 38 85 382
Cleo Freriks 043 - 38 85 386
Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Jorrick Beckers, Ingrid
Candel, David Darler, Ype Driessen, Arjen van
der Heide, Hans Philipsen, Romeijn Sadée, Kate
Surala, Mark Vluggen

Fotografie

Loraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen
zie www.observantonline.nl/Mededelingen
of www.observantonline.nl/English/

Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en
andere belangstellenden kunnen zich abonneren
voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78

PROFESSIELE

THESISVORMGEVING INCL.

DRUKWERKBEGELEIDING

HOGE KWALITEIT VOOR EEN

BETAALBARE PRIJS. WWW.

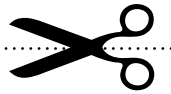
DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@

DLGRAPHICS.NL

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

LOOP, FIETS OF WANDEL VOOR KANKERONDERZOEK IN LIMBURG
Zaterdag 28 mei | Eijsden-Margraten | Hoeve Libeek

“Je kunt op meer plekken sigaretten kopen dan brood!”

Eigenlijk best gek, he? TEAM

Kijk wat nog meer best gek is op kwf.nl/bestgek

Samen komen we steeds dichterbij

KWF KANKERBESTRIJDING

Maastricht University

VOTE!!

MAY
S M T W T F S
23 24 25 26

Make your voice heard!

Vote during the University, Faculty and Service Council Elections 23-26 May

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

OP WEG NAAR EEN
ROOKVRIJE GENERATIE

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

11-05, 10.00 uur: mw. Oksana Balabay, MSc.	20-05, 10.00 uur: dhr. Thomas L. Theelen, MSc.
11-05, 12.00 uur: dhr. Kevin C.M. Hermans, MSc.	20-05, 12.00 uur: mw. Romy M.W. Kremers, MSc.
11-05, 14.00 uur: mw. Suzanne J.L. Einöther, MSc.	20-05, 14.00 uur: dhr.ir. Lucas Lindeboom
11-05, 16.00 uur: mw. Nuan Ping Cheah, MPhil.	20-05, 16.00 uur: dubbelinauguratie van Prof.dr. Paul G.A. Volders en prof.dr. Monika Stoll
12-05, 10.00 uur: dhr. Lennert Freitag, MSc.	
12-05, 12.00 uur: mw.drs. Tanja A.C. Dorresteyn	25-05, 12.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en KU Leuven, Belgium mw. Zuzana Kasanova, MSc.
12-05, 14.00 uur: dhr. William A. Bull, LL.M.	
12-05, 16.00 uur: dhr.drs. Ulrich C. Laji	25-05, 16.00 uur: mw. Hester D.S. van der Kaaij, LL.M.
13-05, 10.00 uur: dhr. Rogier Quaadvlieg, MSc.	
13-05, 12.00 uur: mw. Anne Havermans, MSc.	26-05, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus P.A. Janssen
13-05, 14.00 uur: mw. Rinske Loeffen, MD	26-05, 16.00 uur: mw.drs. Judith W.A. Beuving
13-05, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Jany Rademakers	27-05, 12.00 uur: mw.drs. Evie P.M. Broeders
18-05, 10.00 uur: mw. Elke Marsch, MSc.	27-05, 14.00 uur: dhr. Kevin E.H. Gerritsen, MSc.
18-05, 16.00 uur: dhr.drs. Martijn van Opijnen	27-05, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jure Vidmar
19-05, 10.00 uur: dhr. Martijn F.M. Jungst, MSc.	

Interne vacatures

- **PhD Candidate** "Linguistic inequality within VMBO classes in a Dutch peripheral area (province of Limburg)", FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.109
- **Assistant Professor** in History, 6-year tenure-track position, FASoS, 38 hours
Vacancy number: AT2016.111
- **PhD-student** Department Orthopedic Surgery, School Caphri, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.112
- **Postdoctorale Onderzoeker** NeuroMRI, FHML, 38 uur
Vacaturenummer: AT2016.113
- **Junior beleidsmedewerker rankings**, MUO, 19 uur
Vacaturenummer: AT2016.114
- **Hoofd Centrale Proefdienvoorziening** (CPV), FHML, 36-40 uur,
Vacaturenummer: AT2016.115
- **Coördinator Participatiewet** bij HRM, MUO, 19 uur
Vacaturenummer: AT2016.116

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM)

www.maastrichtuniversity.nl

Meld uw project aan voor de Hersenbokaal 2016

De Hersenstichting stelt €40.000 beschikbaar om nieuw leven te geven aan veelbelovende ideeën en projecten, gericht op mensen met een hersenaandoening. Aanmelden kan tot 12 juli. Meer informatie? Kijk op www.hersenstichting.nl/zorg/hersenbokaal-2016.

Geef om je hersenen

Hersenstichting

Laten we de kunstnier **klein** maken.
En de wereld van nierpatiënten weer **groot**.

Draag bij aan de draagbare kunstnier.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

De Scriptie

De wekker klinkt. Ik druk op de snooze-knop en draai me om. Een ritueel dat ik stevast elke ochtend driemaal herhaal alvorens een poging te wagen mijn benen uit het bed te lichten. Bij het openen van de gordijnen komen de zonnestralen me genoeglijk tegemoet. Een mooie dag om binnen te zitten, concludeer ik. Ik neem een douche, kleed me aan, eet mijn ontbijt, stop mijn laptop in mijn tas, met ook nog wat te eten en een thermoskannetje sterke koffie. Dan begeef ik mij naar de plek waar ik de rest van de dag aan mijn scriptie zal schrijven. Net zoals de dag ervoor en net zoals er nog vele dagen zullen volgen. De dagen vloeien al snel in elkaar over. Bij het binnenkomen van de studiezaal knik ik onzichtbaar naar de bekende onbekenden die hun vaste stekje alweer hebben gevonden. Ik kies een plek, open mijn laptop, lees een artikel, maak wat notities en schrijf een nieuwe paragraaf. Ik surf een beetje op het web en voor ik het weet is de ochtend alweer voorbij. Tijd om wat te eten. Ik maak de Tupperware open en een weinig appetijtelijke geur maakt zich vrij. De broccoli van gisteravond. Grappig eigenlijk dat die groene vitaminestruik zo sterk ruiken kan, en dat terwijl het naar vrijwel niets smaakt. Na de lunch lees ik nog maar weer eens een artikel. Ditmaal een prototype van het genre gortdroog academisch stuk. Zo één waar je tussen de verwijzingen door naar de woorden moet zoeken die samen een hele zin vormen. Zo een waarvan het taalgebruik zo wollig is dat je er gerust een dutje op zou kunnen doen, waar ik soms een medestudent dan ook op betrap. Het is een genre dat moeilijk leesbaar is. Maar het is ook een genre die je je snel eigen maakt. En zo gebeurt het dat ik het 's avonds met mijn vriendin over de conceptuele tekortkomingen van het woord "salade" heb of trek ik de validiteit van de claim "100% biologisch" op de spruitjesverpakking in twijfel. Vastgelopen op een ondoordringbare zin staar ik naar buiten. Mijn blik valt op een groepje medestudenten die het weekend alvast maar ingeluid hebben en om de beurt een teug uit de fles wijn nemen. Ik zou ook best een slok lusten. En toch wend ik mijn hoofd weer naar het scherm, waar ik met veel genoeg chocola probeer te maken van mijn onderwerp. Scriptieschrijven, het bevalt me wel.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Een filmster

En ja hoor, het is dus crisis in de hoogste geleerden. Ik zag het al aankomen toen de eerste fotootjes verschenen. Van de nieuwe rector. Want, even terzijde, zo heb ik het ooit geleerd op een keurig gymnasium in het midden van het land waar wij een conrectrix en een conrector en een rector hadden en iedereen keurig de juiste Latijnse geslachtsnamen bezigde in plaats van dat modieuze politiek correcte gedoe dat je alleen nog maar directeuren hebt en nooit meer een heuse directrice. Nou ja, dat is Frans, maar daar geldt hetzelfde. Dat de nieuwe dame zich overigens 'mevrouw de rector' liet noemen in onze regiokrant moet een vergissing zijn. Een beginnersfoutje. Terug naar de crisis. Germanicus sprak me niet aan op de parkeerplaats, wat hij gewoonlijk doet als hij er zijn bestelautootje neerzet en ik daar mijn dagelijkse inspectierondje per fiets doe. Nee, hij belde me thuis. Thuis! Op vrijdagavond, ik schrok me een hoedje. "Albert, jai moes mai hilfen!" Een heel verhaal, ik kon er eerst geen touw aan vastknopen, zeker niet door alle linguïstische buitelingen waar hij bij grote opwindning stevast in vervalt. Maar uiteindelijk kwam er toch iets coherent uit. Het zat zo: Germie's wederhelft had nooit enige verdenking gekoesterd jegens mannie als het aankomt op zwakheid *vis à vis* verleidelijke dames in de directe werkomgeving. (Die zijn er ook niet zo veel, kan ik veilig melden. Bij ons op de Berg regeert de degelijkheid, godzijdank.) Maar nu had ze de nieuwe collega even gegoogled, in de volle wetenschap dat Germie zelf in de sollicitatiecommissie zat en zijn gewicht zeker in de schaal had gegooid. Sterker, zonder zijn ja kwam geen enkele kandidaat erdoor, zo veel was haar wel duidelijk. Ze wist ook dat hij nu wel eens iets vrolijkers om zich heen wilde hebben dan een Brusselse econoom op leeftijd met een kalend

kruin. Maar dit was wel héél erg übervrolijk! Een fris blondje, ja bijna een filmster! En dus had Germie de wind van voren gekregen. Hij bezweek er nagenoeg onder. Of ik daarom mijn alom geroemde diplomatieke en probleemoplossende vermogens niet wilde inzetten ten huize van de voorzitter? Ik legde, geheel confuus, de telefoon neer, keek mevrouw B. aan en wilde net gaan vertellen wat me nu was overkomen toen het gerinkel opnieuw begon. Nu was het de vicevoorzitter. De volgens velen stabiele kracht in het college, de man die er voor zorgt dat het dagelijkse bestuur niet vierkant draait, getrouwd met een kunstenares nota bene dus ruimdenkendheid troef, zou je zeggen. Maar ook daar waren de echtelijke spanningen hoog opgelopen! Eega was bang dat haar eigenste vicevoorzitter nu nog vaker zou gaan 'overwerken' en dat er nog meer meerdaagse 'werkbezoeken' voor het voltallige college naar obscure zusterinstellingen in nog obscuurdere werelddelen zouden worden georganiseerd. Protest, uitleggen dat hij niets met welke rector dan ook te maken had, het hielp niet, zei hij, ze

was en bleef furieus, en verdrietig. En dat laatste was hij nu ook. Nog confuser dan eerst wendde ik me tot mevrouw B. en deed haar de pas gevoerde conversaties haarfijn uit de doeken. Ze fronste, kneep haar ogen toe, haar mondhoeken zakten in de verachtende stand, haar hoofd liep langzaam steeds roder aan. Kortom: onweer. Dat meteen losbarstte: "Wee je gebeente, Albert Bergbroeder, als jij het flikt om hier een stukje over te schrijven! Het persoonlijke leed van je bazen, daar blijf je met je gore klerkenpoten vanaf! En zeker geen seksistische opmerkingen over een langbenig blondje, want ik zie je alweer je lippen aflikken bij zo'n onderwerp!" Ik sputterde tegen dat ik helemaal nog niet wist of ze langbenig was, maar het mocht niet baten. "ALBERT B.! Als jij het waagt een ranzig stukje te fabriceren over deze ongetwijfeld zeer competente jongedame die ook niet kan helpen dat ze blond is, dan kom je er niet meer in! Begrepen?"

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder